

BETLÉM V OBÝVÁKU

Text © Majda Šipková
Texty písní © Tomík Najbrt, Majda Šipková
Hudba © Filip Klinecký

1.scéna – Bůh a ďábel

(Přichází S-matka a přináší na stoleček na jevišti betlém. Na jevišti je První dítě(starší dívka) a Druhé dítě(mladší kluk).

S-matka: Máme tu advent. *(upravuje Betlém)*

Druhé dítě: Co to znamená advent?

První dítě: Přece doba před vánocemi, jak zapalujeme ty svíčky.

S-matka: Jsou to čtyři týdny před Štědrým dnem ve kterých radostně očekáváme narození našeho spasitele. *(pořád upravuje Betlém)*

Druhé dítě: A proč z toho čekání máme mít radost, mami? Vždyť čekání je hrůza.

S-matka: Víš... *(zamyšlená)* Když se máme na co těšit, vlastně jsme velice šťastní. No, to nevádí, to pochopíš až budeš starší. *(pro sebe)* Musím najít ty recepty na cukroví. *(odchází do zákulisí)*

Druhé dítě: Ty tomu rozumíš?

První dítě: Ale jo, máme mít radost z toho, že Bůh přišel o Vánocích mezi nás lidi, aby nám byl blíž.

Druhé dítě: A máš z toho radost?

První dítě: Já nevím, mně přijde Bůh pořád stejně daleko... Heleď, moc nemudruj a těš se na dárky, jo?

Druhé dítě: Ale já bych chtěl vědět, jak to bylo!

Odchází, přichází Bůh a ďábel.

Bůh je zpodobněn jako stvořitel – jako malíř, s paletou a barvami, má ušpiněný malířský mundúr. Ďábel pak je celý v bílém či černém – černá bude pravděpodobně výpravnější. Mohou to být mužové či ženy. Nejprve přichází Bůh a přidává do Betléma postavičku Ježíška a Marie. Kochá se betlémem, v tom přichází ďábel.

Ďábel: Tak jak jde Tvé stvořitelské dílo?

Bůh: Ale, popravdě jsem poslední dobou zdrcen a zaskočen. Trápí mne smutní lidé. Mají zavřená a pochroumaná srdce.

Ďábel: Jejich srdce jsou obrostlá tukem, zkažená a zatvrzelá.

Bůh: Ne, touží mě spatřit.

Ďábel: Ale to si jen namlouváš. Já jsem vlastníkem všech lidských srdcí. To já umím tahat za nitky. A vytvářet ta sladká *srdeční trápení*.

Bůh: Kuš! Někteří se v trápení modlí ke mně. A prosí mě, abych sestoupil do jejich světa a dal se jim poznat.

Ďábel: A ty zůstáváš, hezky tady v nebesích. Ale to dobře děláš! V tom s Tebou naprosto souhlasím. Taková špinavá práce jako chodit dolů k lidem – ta se hodí tak akorát pro starého čerta.

Bůh: Ne, už jsem se rozhodl. Sestoupím. Již dlouho to lidem slibuji.

Ďábel: Nechtěj, abych se ti vysmál. Ty, všemocný, plný milosti a slávy, všudy přítomný, věčný...Ty se budeš zvedat ze svého pohodlného nebeského křesla, kvůli nějakým smrtelníkům. Lidem, kteří jsou proti Tobě jen uschlé stéblo trávy? Ty mě budeš vždycky překvapovat.

Bůh: Ale ano, d'áble, já slíbil, že sestoupím. Chci lidem znovu připomenout tu správnou cestu - život, kterou jsem pro ně přichystal. Nechci už je dále nechávat bloudit a ztrácet se. Chci jim být pastýřem. Víš jak to myslím, že ano?

Ďábel: Jo, ty je chceš spasit? Che, takových tu už bylo a ještě bude. Myslím, že na to pěkně dojedeš, jestli chceš slyšet moji radu. Přeci jenom – nechceš se jim jen párkrát zjevit, říct pár mouder a pak raději rychle zmizet? Víš, aby si to pak vyřešili mezi sebou sami.

Bůh: Ne, chtěl bych sestoupit až k nim, být jedním z nich. Stát se člověkem.

Ďábel: Člověkem? Che...jsi nemožný, nepraktický a máš sebedestruktivní sklony, žádné známky soudnosti, či nedejbože, pud sebezáchovy. No, co s Tebou mám dělat? Raději Ti nabídnu jak bys mohl na zem sestoupit.

Ďábel luskne prsty a ze zákulisí přijdou malí „nadlidé“.

Ďábel: Dobře se podívej na tohle, - křídla ze speciálního voděvzdorného materiálu, neprůstředná vesta, ultrafialové vidění. Super ohoz, ne?

Nadčlověk1(batman): Umím létat a jsem neprůstředný.

Bůh: Ne.

Ďábel: Tak co tenhle – krásný kluk, co? Navíc je neuvěřitelně rychlý, nesmrtelný. Je to sice tak trochu upír, ale na slunci se krásně blyští.

Nadčlověk2(upír): Jsem okouzlující gentleman.

Bůh: Ale ne, d'áble, to není ono.

Ďábel: Tak další – mám sice takovou ošklivou jizvu, ale jinak umí spoustu kouzel, je neuvěřitelně statečný, obklopený věrnými přáteli, chrání ho láska jeho matky – toho bys nechtěl?

Nadčlověk3(čaroděj): Dobře létám na koštěti.

Bůh: Ne, d'áble, půjdu mezi lidi jako obyčejný člověk, jako jeden z nich...

Ďábel: Jak tak na Tebe koukám, tak asi už nemá cenu se Tě snažit přivést k rozumu. A

jak se na té zemi objevíš? Chceš vesmírnou loď? Stroj na přenos částic?
Prastarou skříň? Nebo oblaka dýmu – na ty já prostě nedám dopustit. Vždycky si
jich s sebou pár vezmu, když jdu mezi lidi.

Bůh: Myslel jsem, že bych se prostě narodil.

Đábel: Jo narodil!?! Cha, tohle to mi fakt nikdo neuvěří. Narodil, jo? Skoro jako nějaké
tele ve chlévě...

Bůh: Vidíš, tak nějak jsem si to představoval...

Đábel: Ve chlévě?! A tomu ty říkáš boží? Ale teď Ti musíme vybrat matku. Co tahle?
Královna krásy, ale pozor! Má i srdce, zachránila před smrtí hladem asi sto
afrických dětí.

Nadžena1(misska): Mé krásné tělo jen zrcadlí krásu mé duše.

Bůh: Trochu moc blond'atá.

Odchází, přichází Nadžena2.

Đábel: Matka několika dětí, má vystudovaný ped'ák, ta vychová z každého lumpa
svatouška.

Nadžena2 (matka rodu): K mým koníčkům patří vaření.

Bůh: Ani tu ne, d'áble.

Đábel: Tvoje škoda, mohl jsi mít každý ráno k snídani domácí pečivo. Dál tu máme
velmi inteligentní ženu – vyzná se v medicíně, právu, dokonce i v theologii- to
by se mohlo hodit, ne?

Nadžena3(poradkyně): Dělal jsem poradkyni panu prezidentovi.

Bůh: Já bych nejraději nějakou dívenku. Znáš takovou milou holku, Marie se
jmenuje.

Đábel: Marii? Není to trochu tuctový jméno?

Bůh: Myslím, že už jsem se rozhodl. Je to hodná holka. Jen abych jí tím moc
nevyvedl z míry. Ono to asi nebude lehké být bohorodičkou.

Píseň1. Kdo přemůže to všechno zlo.

Scéna 2. U Marie doma. Rodina sedí u stolu.

*Přichází Mariina rodina sedá si okolo stolu s betlémem, přináší si každý svoji figurku do Betlému,
ještě ji dovyřezávají.*

Otec: Musíme si pospíšet a netrávit tolik času řečmi. (významný pohled na matku a
tetu.)

Matka: Jé, zrovna jsi mi něco připomněl, milý...(začíná vyprávět)

Otec: Doufám, že je to důležité.

Matka: No ano, to Vám musím povědět. Představte si to. Znáte tetičku Alžbětu?

Rebeka: Myslíš tu divnou ženskou, co nemůže mít děti?

Otec: Rebeko, prosím tě...

Rebeka: Dyť si sám říkal, že je určitě prokletá.

Matka: Tatínek chce říct, Rebeko, že bychom takové věci neměli říkat moc nahlas, i když si je třeba myslíme, víš?

Teta: Teta Alžběta navíc není prokletá, jen jistě spáchala něco velmi nepěkného, když ji Bůh nechává neplodnou.

Marie: To jsou pověry, teti.

Teta: Marie! Nerouhej se! Jsi ještě naivní dítě. Docela se divím tomu truhlářovic klukovi, že si Tě chce vzít za ženu. Vždyť z Tebe přímo čiší ta tvoje tvrdohlavost! Tady Rebeka – to je rozumná dívka.

Rebeka se tváří velmi spokojeně a přikyvuje.

Marie: Ale teti, neplet' do toho ještě Josefa...

Otec: Ženy! Zanechte sporů! Chci si poslechnout novinu o Alžbětě.

Matka: To jsem ráda Jonatáne, že si to chceš poslechnout.

Otec: Je to lepší než to vaše hašteření.

Matka: Ten její...

Otec: Myslíš jistě Zacharijáše.

Matka: Ano, přesně ten – představte si to – měl službu v chrámu. Prý se mu zjevil anděl a on ze samého strachu oněměl.

Rebeka: Cože? A jakou barvu měl ten anděl, mami?

Matka: To nevím. Ale představte si to – nyní se ukázalo, že jeho žena Alžběta je těhotná.

Teta: Skutečně? Není to jen falešný poplach?

Rebeka: To už jako není prokletá?

Teta: Nepředbíhej Rebeko, to se teprve uvidí, jestli je prokletá. Třeba to její děťátko bude mít několik hlav.

Marie: Chudák děťátko, ještě se ani nenarodilo a my už si myslíme, že to nemá v hlavě v pořádku.

Teta: V hlavách, Marie.

Otec: Ženy! Zanechte sporů! A radujte se nad tou novinou. A modlete se, aby se Zachariášovi brzy navrátil zrak. Já jdu zas pracovat.

Umistuje svoji figurku do Betléma a odchází.

Matka: A my půjdeme vařit.

Také odchází. Někteří přidají své figurky do Betlému, někteří až při další scéně. Marie zůstává.

Marie: Hospodine, prosím Tě, aby Zachariáš zase viděl a aby se mohl podívat na to

svoje děťátko, co se na něj tak dlouho těšil. A také Tě prosím, aby bylo zdravé a dělalo jim jen radost.

Přichází Ga, Bri a El.

- Ga: Marie.
- Bri: Buď zdráva milostí zahrnutá.
- El: Pán s Tebou.
- Marie: Kdo jste a jak mi to říkáte? Děje se něco?
- Ga: Neboj se, Marie.
- Bri: Vždyť jsi našla milost u Boha!
- El: Počneš a porodíš syna!
- Ga: A dáš mu jméno Ježíš.
- El: Tvůj syn bude veliký.
- Ga: Bude nazván synem Boha nejvyššího.
- Bri: Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida.
- El: Na věky bude kralovat a jeho království nebude mít konce.
- Marie: Já? Já budu mít dítě?...
- Bri: Copak Marie? Bojíš se snad?
- Marie: Víš, anděli, já ani Josef jsme to zatím moc neplánovali. A vlastně to není ani možné.
- Ga: Ale Marie, co je u lidí nemožné je u Boha možné.
- Bri: Sestoupí na Tebe Duch svatý a moc Nejvyššího Tě zastíní.
- El: Proto i tvé dítě bude svaté.
- Ga: A bude nazváno Synem Božím.
- Bri: Vždyť i tvá příbuzná počata dítě ve vysokém věku, i když se o ní říkalo, že je neplodná.
- Marie: Takže to máš taky na svědomí ty anděli?

Gabriel mlčí.

- Marie: Víš, anděli, já nechápu, proč si Bůh vybral zrovna mě, ale on má asi své důvody a záměry a já mu je rozhodně nechci kazit...ale jsi si jistý? Nebude to trochu průšvih, když panna počne a porodí dítě? Co na to řeknou lidi?
- El: Neboj se, Marie.
- Marie: Ale vždyť já toho nejsem vůbec hodna. Neměl by Hospodin takto obdarovat někoho jiného?
- Ga: Ale Marie...to není výhoda, to není jenom dar...
- El: Je to i úkol, Marie.
- Bri: Budeš blahoslavená mezi národy.

Ga: Staneš se ve své slabosti silnou.

El: Ave, Maria!

Gabriel se usměje a odchází.

Přichází Josef. Jde k Marii, obejmě ji.

Marie: Jak jsi se dnes měl?

Josef: Dobře a Ty?

Marie: Bylo to dneska takový ... (nenachází slov) zvláštní.

Josef: Něco co bych měl vědět?

Marie: Víš, asi se Ti to úplně nebude líbit, ale musíš mi věřit, že za to nemůžu.

Josef: Prosím tě, už to řekni.

Marie: Jsem těhotná.

Josef: Cože? Slyšel jsem Tě dobře? Ty jsi těhotná?

Marie: Ale Josefe, ale není v tom žádnéj jinej mužskej, jenom anděl.

Josef: Tak anděl říkáš?

Marie: Ale skutečný anděl, vlastně to byli tři andělé...

Josef: Marie, ty víš, že Tě mám rád...ale...jak se mi ještě můžeš podívat do obličeje?

Marie: Josefe, ty nic nechápeš.

Josef: Na tohle člověk nemusí být Šalomoun, aby to chápal.

Marie: Ne, neodcházej...

Josef naštvane odchází.

Marie: Tak takhle sis to Bože představoval? Do téhle situace se má narodit tvůj syn? Tohle znamená být milostí zahrnutá? Takhle začíná ten můj úkol? Promiň mi moje výčitky a smutek...já vím, že to stejně má smysl. Víš, jenom dneska nemám úplně dobrý den.

Píseň 2.:Píseň o dobrých a špatných dnech

Scéna 3. Josef

Na jeviště přichází Josef a jeho přítel.

Přítel: Kde máš vlastně Marii? Není jí něco?

Josef: Ale...je těhotná...

Přítel: To je skvělé, ne?

Josef: Není.

Přítel: Aha.

Josef: Prosím tě, ale nikde to nevykládej. Chci ji propustit potají, aby z toho neměla

problémy. Víš, co lidi dokážou. Měla by z ostudy kabát.

Přítel: Tak ona Tě podvede a ty se ještě staráš o její kabát?

Josef: Mám ji rád.

Přítel: A co se vlastně stalo? Nebo...o tom asi nechceš mluvit, vid'?

Josef: Říkala něco o andělich.

Přítel: O andělich? No to si musela určitě vymyslet. Žádní andělé se už v téhle zemi neukázali pěkně dlouho.

Josef: Taky si myslím, andělé jsou jenom v pohádkách nebo v Bibli. Autoři je používají, aby trochu zpestřili děj, nějak vysvětlili, jak je možné, že Bůh mluví a také zdůvodnili zmatené jednání hlavních postav. Ve skutečnosti žádní andělé nejsou...Ale Marie přitom nevypadala, že by mi lhala. Marie nikdy nevypadala, že by mi lhala.

Přítel: To se stane, že nás zklamou ty od kterých bychom to čekali nejméně.

Josef: To bohužel ano...*(ticho)* Měj se dobře, půjdu už domů.

Přítel: Zdař Bůh!

Odchází.

Josef odejde o pár kroků dál a sedne si na jeviště, hlavu má zamyšleně v dlaních.

opatrně zezadu k němu přichází andělé.

Ga: Josefe...

Josef*(lekne se)*: U všeho všudy, kdo jsi?

Bri: Vlastně jen takové podobenství.

El: Autoři mě používají, jen aby trochu zpestřili děj a vysvětlili, jak Bůh k lidem mluví.

Ga: nebo omluvili nevysvětlitelné jednání hlavních postav...

Josef: Odpusť, anděli...

Ga: Ale Josefe...já nejsem ten komu by ses měl především omlouvat...

Josef: Marie!...takže si to všechno nevymyslela.

Bri: Nevymyslela. Nic si nevymyslela.

El: Neboj se jí přijmout za ženu neboť co v ní bylo počato je z Ducha Svatého.

Josef: Anděli to se mi ulevilo...už mi z toho všeho bylo smutno. Půjdu ji najít anděli.

Ga: Běž za ní, Josefe. Šla navštívit své příbuzné Zachariáše a Alžbětu.

Odchází Josef. Na pódiu je Marie, Zachariáš a Alžběta. Malují postavičky z betléma a k tomu něco málo jedí. Zachariáš mlčí a má jenom tabulku s křídou, na kterou může sem tam něco napsat.

Přichází Josef.

Josef: Buďte pozdraveni, Zachariáši, Alžběto, Marie.

Alžběta: Zdravíme Tě, Josefe. To je dobře, že jsi přišel. (na Zachariáše) Pojď, doneseme

jim něco k jídlu.

Alžběta a Zacharáš odchází.

Josef: Ahoj.

Marie: Ahoj. Co tady děláš?

Josef: Přišel jsem za Tebou.

Marie: Aha.

Josef: Přišel jsem se omluvit.

Marie: Vážně?

Josef: Zjevil se mi taky anděl a všechno mi to vysvětlil. A já chci aby ses stala mojí ženou.

(Marie obejmě (vezme za ruku).

Marie: Tak, to je ... fajn.

Josef: Myslel jsem si, že sis to s těmi anděli vymyslela, víš...

Marie: To je dobrý.

Josef: Vážně jsem se choval jako hlupák...

Marie: Josefe, pšt, mlč nebo si to ještě rozmyslím.

Josef: Hlavně, že jsme se zase sešli.

Odchází.

Píseň Víš, copak má se asi stát (Prorocká)

Scéna 4. Betlém v obýváku

Celá rodina stojí u Betlému.

S-Matka: Tak vidíte Betlém už je celý.

První dítě: No nevím, vlastně nebude nikdy celý, kdybychom chtěli být přesní. Vždycky tam bude nějaká figurka chybět.

S-matka: Takže zase dělám všechno špatně...

Druhé dítě: Ano, nech toho Markéto, nekritizuj pořád. Já jsem moc rád, že jsme tady spolu.

S-Otec: Markéto, maminka si s tím dala velkou práci, neměla bys o tom takhle mluvit.

S-Matka: Tedy Václave, nikdy jsi se mě před dětmi nezastával, tak se nemusíš najednou tak snažit.

První dítě: A už je to tady zase.

(Zvonek.)

Druhé dítě: To bude Gábina, půjdu otevřít...

Matka odchází do zákulisí. Přichází Druhé dítě, Josef a Marie, Marie má v rukou malého Ježíše.

Druhé dítě: Mami, přišli takoví divní lidé v pyžamech.

S-otec: Maminka šla něco připravit.
První dítě: A to nejsou pyžama, ale tuniky, jsi zas nedával pozor ve škole...
Josef (k Marii): A on mi nakonec je docela podobný a vůbec nemá křídla...není nakonec náš, Marie?
Marie: Myslím, že je náš...a zároveň tak úplně není...
S-Otec: Znáte se nějak s mojí chotí? Totiž s mojí bývalou chotí?
Marie: Josef, jsou tu nějakí podivní lidé, nepůjdeme raději zpátky do chlěva?
Josef: Marie, vyčkej času, já to zařídím...
První dítě: Jé, vy máte krásné miminko, paní. Můžu si ho pochovat?
S-otec: Markéto, to se nehodí...
Marie: Ale klidně, jen ať si ho pochová, miminko si musí zvyknout, že ho chce mít každý pro sebe...

Zvonek.

Druhé dítě: Tak to už bude určitě Gábina, tati, jdu otevřít...

Druhé dítě odběhne. Ze zákulisí vchází na jeviště skupinka japonských turistů vedených průvodcem se žlutým deštníkem, kuchař, operátorka, telefonní operátorka se sluchátky, Dábel (tentokrát v obleku), Gábina a někde vzadu schovaná ovečka. Jako poslední přichází Bůh s ohromnou baterkou, kterou vypne, když přijde na jeviště a pohodlně se usadí do křesla.

První dítě: Fíha...co je to za lidi?

Bůh pokrčí rameny.

Druhé dítě: Já nevím, vůbec nešly zavřít dveře...

Gábina: Ahoj, rodino (*objímá se s nimi*), to tady máte teda vánoční párty! To za mě nebyvalo...Je to spojené i s karnevalem?

Přichází S-matka.

S-matka: Gábinko, dítě moje, to je radost tě vidět...(objímá ji). Co je to tady za lidi?!? To jsou zas tvoji přátelé z práce, Vendelíne? Ty jsi se prostě nezměnil!

S-otec: Ale teď mi křivdiš, Veroniko, Já ty lidi vůbec neznám. Akorát támhleten je mi nějaký povědomý. (*ukazuje na d'ábla.*)

S-matka: Ale vždyť je to pak David Albrecht Bell náš rozvodový právník. Dobrý dne pane Belle, omluvte muže, že vás hned nepoznal. (*k S-otci*) Na to, že si nepamatuješ naše výročí jsem si už zvykla, ale že si nebudeš pamatovat ani náš rozvod...Vendelíne, to už je vrchol.

S-otec: Promiň, snažím se zapomenout.

Operátorka: To slyším často, všichni se snažíme zapomínat. Někteří se ovšem tolik snažit nemusí.

Servíka: Máte krásné tapety, paní.

- Průvodce: Mne tedy přijdou trochu usedlé a vůbec neladí s Betlémem.
- S-matka: Tak už mám dost tý komedie tady – všichni pryč! Tedy kromě Vás samozřejmě pane Belle.
- Druhé dítě: Ale mami, to přece nemůžeš všechny vyhnat a nechat tady jenom pane D. A. Bella...
- Kuchař: To máte tedy z pekla štěstí pane Belle, všichni bychom tu chtěli zůstat.
- Operátorka: Ale nebuďte taková, vždyť jsou přeci vánoce.
- Gábina: Mami, tahle paní zrovna porodila, měla bys jí raději usadit.
- S-matka: No tak si tedy sedněte, když jsou ty vánoce.
- Marie si sedne Bohu na klín.*
- S-otec: Co vás vlastně všechny přivádí?
- Pan Japonec: Hušaja, tingua launtuma, bimbo languamapeto.
- Průvodce: Pan Kušena říkal: Andělé nám řekni ,že se nám narodil pán a spasitel a veliké světlo nás zavedlo až sem. Prosím Vás, paní, nezlobte se na mně. Já jim říkal, že tu není nic zvláštního, jen tuctový panelový dům postavený na konci minulého století. Lidově řečeno klasická králikárna.
- Operátorka: Nedalo se to ignorovat, andělé mi ucpaly všechny telefonní linky.
- Gábina: Že se narodil spasitel?
- S-matka: Ne že bychom žádného nepotřebovali....
- Druhé dítě: Mami, ony zmizely všechny figurky z Betléma.
- S-matka: No to už je vrchol! Kdo jste je ukradl! Koukejte je vrátit! Kde jsou postavičky z našeho betléma?!?
- S-otec: Vypadá to, že všude kolem...
- Operátorka: Betlém všude kolem? Není to krásné? Pojd'te si zazpívat nějakou koledu!

Píseň 4. Koleda (přetextovaná)

Scéna 5.-Betlém v obýváku, pokračování.

- První dítě: Ale jestli jsou postavičky všude kolem nás, tak to znamená, že jsem chovala Ježíška!
- Kuchař: Já si ho chci taky pochovat!
- Operátorka (*k Josefovi*): Jak se cítíte? Nebude to moc velká zátěž vychovávat cizí dítě?
- Josef: No, myslím, že se s tím nějak popasuji. Víte nechci si to moc rozházet s jeho skutečným otcem. A konec konců – myslím, že Boží syn bude přeci jenom lepší než by byl ten můj.

Druhé dítě: Mami, myslíš, že ti turisté jsou jako ovečky?

S-matka: Nevím, nepřipadají mi tak chlupatí. A myslíš, že ten deštník je místo pastýřské hole?

První dítě: Ne, tady máš i skutečnou ovečku – koukněte!

Druhé dítě běží k ovečce a vezme ji do náruče.

Ovečka: Bé

Druhé dítě: A můžu si ji nechat, že jo, mami.

S-matka: Pokud do Tří králů zase hezky zdřevění, tak prosím...

Ovečka(vyplašeně): Bée

První dítě: Ale mami, nebuď tak úzkoprsá, vždyť je štědrý den...

S- otec: Myslím, že maminka je dnes štedrá až dost.

S-matka ho změří pohledem.

S-matka: A jak jste se sem dostal vy, pane Belle?

Ďábel: Ale také jsem zaslechl něco od těch otravných křídlatých albinů...

Gábina: Myslíte Anděli?

Ďábel: Ano, ty, takhle okolo vánoc sedávaj na střeách jako holubi a je jich všude plno...

Druhé dítě: Mami, koukni on má rohy!

Ďábel si upravuje vlasy, aby mu rohy nebyly vidět.

Ďábel: To je taková nová móda, ty, ty...

S-otec: Já to tušil! Že tady pan D.A.Bell nemá čisté svědomí! Je to liška podšitá! Myslím, že náš rozvod je neplatný drahá, odvolám se k mezinárodnímu soudu a nechám ten rozsudek pro nelidské zacházení zrušit! Já to tušil, že žádný člověk by to neudělal!

S-matka začne omdlávat, Marie jí pustí na křeslo k Bohu, kam se S-matka složí.

S-otec: Veroniko! Jsi v pořádku?

Rychle k ní přiskočí. Matka se pomalu probírá, otec zůstává do konce scény u ní.

Ďábel: Ale Maruško...Co ty milostí zahrnutá, ty tomu všemu věříš?

Marie: Věřím, že se mi...a nejen mi, ale všem lidem narodil Spasitel.

Kuchař: Ano a my tomu také věříme.

Gábina: A myslíme si, že byste měl odejít pane!

Ďábel: Já!? Já a odejít? Já tady zůstane déle než kdokoli z vás! Pche...Tak tedy věříš všem těm řečem, Marie, dobrá. A budeš jim věřit i dál, i za pár let? Ty víš, že to to tvé děťátko nebude mít lehké...

Maria: Každý musíme přinášet oběti.

Ďábel: Tak tedy musíme, ano? A neměl by právě tohle ten Váš spasitel vyřešit? Nedal Ti

moc těžký úkol?

Maria: Můj úkol je mi radostí.

Operátorka: Život není nikdy lehký, to můžeme zaslechnout všude.

Gábina: Ale stejně je v něm radost a smysl! Že ano?

Všichni(nebo alespoň příčetná část):Ano.

Marie: Ano.

Ďábel: Radost? Skutečně? Nechtěj mě rozesmát a nedělej ze sebe hloupou, Marie – ty víš co Tě čeká. Ty víš, že toto dítě, které Ti daroval Bůh nikdy nebude jen tvým dítětem. Budeš se ho muset vzdát. Nikdy ho nepochopíš.

Operátorka: S žádným dítětem to není lehké.

Marie: Je to i můj spasitel. Patří mi stejně tak jako všem lidem.

Ďábel: A že si ho ty lidé váží, že ano, Marie? Počkej pár let...S takovými jako je on to dobře nekončívá...

Josef: Nestane se mu nic, co by pro něj Bůh předem nepřipravil.

Ďábel: Lidé se na něj vrhnou. Víš co dokáže nenávisť, závist, pýcha, pocit méněcennosti hluboko zažraný v lidských duších? Zabijí ho, Marie.

Marie klesá na kolena, hlavu skloněnou, ale nakonec ji zvedá.

Druhé dítě: Ne! To neuděláme!

Ďábel: Ale uděláte!

Marie: Ale přece to má smysl. Díky němu to špatné v nás lidech nadobro nezvítězí. S ním po boku už nad námi nemáš takovou moc, d'áble. On je tu s námi.

S-matka: Ano, je tu s námi, i když si na něj neuděláme čas.

První dítě: I když to úplně nechápeme a cítíme se ztraceni...

Druhé dítě: I když je spousta věcí úplně jinak než bychom chtěli

S-otec: I když někdy přichází až na tu úplně poslední chvíli, když už ho vlastně nečekáme.

Josef: I když procházíme těžkými zkouškami.

Operátorka: I přese všechny problémy ve spojení.

Japonští turisté: Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobrá vůle. Bůh v nich má zalíbení.

Bůh bych prozatím schován za ostatními lidmi, ale teď vykročí dopředu. Ostatní si už těch dvou (d'ábla a Boha) nevsímají, baví se beze slov mezi sebou, S-matka přinese cukroví a ostatní nabízí, objímají se)

Bůh: Tak vidíš d'áble, zase jsem vyhrál ty liško podšitá. Běž už domů.

Ďábel: Tak Ty tomuhle říkáš vítězství? Pche! Tak tu máš zase ten svůj pokoj, čas, příhodný, lásku, víru, naději...žblee, je mi z Tebe na nic...Bože o Vánocích Ti to

většinou vychází, ale počkej do ledna. Co do ledna už o Silvestru si na Tebe nikdo nevzpomene. A já! JÁ jsem vždycky za rohem.

Bůh: Dobře, ďáble, ale už doopravdy běž, S BOHEM.

Ďábel: NASHLEDANOU. *(Nikoli pouze nahlas, ale úlisně a výrazně)*

Ďábel odchází. Ostatní se mohou ještě chvíli „bavit“ Bůh se k nim připojí.

Finálová píseň

Kdo?

Ref.: Kdo přemůže to všechno zlo,
které se příliš, příliš rozmohlo?
Kdo přese všechno strádání
svět zachrání?

1. Bude to rytíř v brnění,
který běh světa promění,
ten, který z ověncených bran,
vystoupí jako jako superman, superman,
na mečem jedno mávnutí
zlo k poslušnosti donutí?
Snad politik je přehluší,
co mluvit umí do duší,
co váhu získá u lidí
a dobro zkrátka, zkrátka nařídí, nařídí,
kdo sejde z oněch světlých cest,
tak toho stihne přísný trest?

2. Snad geniální velitel
bude ten světa spasitel?
Anebo vůdce duchovní,
sekta a lidí, lidí mnoho v ní, mnoho v ní?
Hrdina z mezihvězdných sfér?
Snad kosmonaut či kaskadér?
Ne, toho by ses nenadál:
Bude to velmi chudý král,
tím jenom bude nápadný,
jak vedl život, život nesnadný, nesnadný,
lidem by byl o kousek blíž,
na konci cesty má jen kříž.
Ref.: On přemůže to všechno zlo, ...

O špatných a dobrých dnech

1. Dny jdou jeden za druhým,
dny jsou jak nad ohněm dým.
Jdou dny, přitom bez nohou,
jsou dny, co mě přemohou.

Ref.: Pátrám, pátrám po dni pro radost.
Žehráám, žehráám, že jich není dost.

Krásné, milé, pěkné, štědré, běžné, nejsou, však
jsou.

2. Dny jdou, mizí do dálky,
dny jsou už jen vzpomínky.
Jdou dny, letí kamsi v dál,
jsou dny, co bych nepřestál.

3. Dny jdou – hejno tažných hus,
dny jsou někdy hezký hnus.
Jdou dny, ke mně přichází,
jsou dny, plné nesnází.

Prorocká

1. Víš, copak má se asi stát
Ty, Pane, víš, co jen má se dít
Leckdo z nás chtěl by svou minulost zahodit
Budoucích věcí prý se musí bát

2. Víš, copak má se asi stát
Budoucnost znáš, co se skrývá v ní
Možná nám vyčítáš, jak jsme my naivní
Když tím spíš chceme poznat světa řád

3. Víš, copak má se asi stát
Ty, Pane, víš, co jen má se dít
Však my dál život náš chcem dobře naplnit
Kdekdo ví, s tebou nemusí se bát

4. Jednou dáš své dítě nám
Dítě králů
Přece v bídě zrozené
Pozdvíhá klesající, povzbuzuje ztrápené
Nový směr
Nový směr dá dějinám

5. Jednou dáš své dítě nám
Jednou dáš nám
Svůj mír, své spasení
Ten svět náš prapodivný, ten se rázem promění
Ve tvůj chrám
Ve tvůj nadpozemský chrám

Koleda

Ref.: Koleda, koleda, koleda,
zvěstují radost vám:
Koleda, koleda, koleda,
v Betlémě ve chlévě narodil se Kristus Pán.

1. Společně stojíme pod stromečkem,
přejeme si všichni zdraví,
zdráhavě hledíme do dalších dní,
jsme ze lži a vzteku unavení.

2. Věřme svým andělům, když mluví k nám
i když někdy tiše mlčí.
Přes slzy vyprosme sobě i vám
nenávisť lásku, ať nepřehluší.

3. Smutkem a radostí životy jdou,
nevíme si rady i dál.
Naděje jen něžně blikotá tmou,
přes to vše na konci čeká nás Král.

Dobrá vůle

Ref: Dobrá vůle lidem všem
Žijte všichni blaze pod nebem
Dobrá vůle lidem všem
Bůh, co se stal člověkem

1. Já nikdy všechno nespatriím
Neuvidím, nepoznám
Já všemu neporozumím
I když lidský rozum mám

2. Já ptám se, tápu a hledám
Po smyslu věcí a života
Já nacházím a radost mám
Že Bůh je ta podstata

3. Já člověk, malý velký jsem
Chlapče, muži, dívko, ženo
Já vím, že jsem tvým dítětem
Otče náš, jsem vykoupěno